

NÁVRAT DO BRIDGEWATER

Kristina
Hattenhauer

VÁŠNIVÝ
PŘÍBĚH LÁSKY
A DĚSIVÉHO
TAJEMSTVÍ

Návrat do Bridgewater

Vyšlo také v tištěné verzi

Kristina Hattenhauer

Návrat do Bridgewater – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NÁVRAT DO BRIDGEWATER

Kristina
Hattenhauer

Kristina Hattenhauer

NÁVRAT DO BRIDGEWATER

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Copyright © Kristina Hattenhauer, 2024

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Midjourney

Odpovědný redaktor: Ondřej Pfeffer

Jazyková korektura: Tereza Filinová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-523-8

ISBN e-knihy 978-80-7546-606-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-607-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-608-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Mému nejlepšímu příteli,
milenci a lásce mého života,
Christianovi*

PŘED DEVÍTI LETY

„Co hledáš, Simone?“ snažila jsem se překřičet šumění vln bortících se v krátké oblázkové zátocce.

„Až to najdu, tak to uvidíš,“ zašklebil se na mě lišácky desetiletý Simon a znovu sklopil zrak k zemi. Shýbl se a uchopil ostrý kámen. Přiřítíl se ke mně, chytl mě za ruku a odtáhl k majáku. Nechal mě stát před monstrózním stavením, které mi nahánělo trochu hrůzu.

Simon spiklenecky zamrkal, postavil se ke dveřím a v úrovni očí začal něco rýt do železa.

Koukala jsem, jak se mu napnuly drobné paže, když tlačil na nástroj, a s předtuchou, co vyrývá, mi znachověly tváře. Šťastný dětský pocit podtrhly letní sluneční paprsky. Probojovaly se skrz clonu mraků a zašimraly mě na nose. Kýchla jsem.

Dlaní jsem si přidržela konečky rozpustilých vlasů, vzadu svázaných světle modrou stuhou. Vlahý slaný vánek mi je hravě cuchal.

Simon se otočil, koutky úst zvednuté od ucha k uchu, a v očích se mu blýskaly čtverácké hvězdičky.

Jeho úsměv mě nakazil.

„Ať se děje, co se děje, my tady zůstaneme napořád...“ Z čerstvě poškrábaného povrchu na mě zářila dvě velká kostrbatá písmena. Moje oči se zalily slzami.

Potom do mě šťouchl prstem a vykřikl: „Máš ji!“ a rozběhl se po louce. Já hned za ním, snažila jsem se mu vrátit babu nazpátek.

Kdybych jen tušila, že mi brzo uteče napořád...

ČTVRTEK 7. 10. 1971

Olivie

Olivie zaklepala kovovým klepátkem ve tvaru lva na letité dveře sídla Cottage Bay. Zachumlala se do šedivého tvídového kabátku a ve druhé upoceně ruce křečovitě svírala držadlo malého kufříku. Ustoupila o krok dozadu a vyčkávala.

Venku před vchodem se rozsvítila tepaná svítlna se stříškou a pravé křídlo dveří se prudce otevřelo. Před Olivíí se objevila vysoká postava.

„Kdo jste a co tu chcete tak pozdě?“ vyštěkl muž namísto pozdravu. *Byl to majordomus, nebo majitel sám?*

„Jste pan Henderson?“ zeptala se. Když neodpovídal, pokračovala lehce přiškrceným hlasem: „Jsem... Vlastně nejsem. Byla jsem...“ snažila se o kloudnou větu, ale nebyla schopná utřídit si správně myšlenky.

Muž se pohnul a měkká záře lampy osvětlila jeho zamračenou tvář.

Olivie už ze sebe nevydala jedinou hlásku. V krku se jí zasekl nádech, jako by rašící semínko ucpalo svými drobnými klíčky dýchací trubici. Vyjeveně koukala na starší verzi svého ztraceného Simona. *Tak takhle by vypadal Simon za pár desítek let?* Ohromeně na něj zírala. *Byl by tak mužný!* Jenže to nebyl on, ale někdo úplně jiný. Jeho otec. V nitru pocítila náhlou úzkost a nečekaně silný stesk.

„Tohle je soukromý pozemek. Pokud neodejdete, zavolám policii,“ vytrhl ji ze snění a práskl jí dveřmi přímo před nosem.

Vykulená Olivie se pomalu otočila. Opřela se zády o drsnou omítku domu a sesula se do dřepu. Zadržovala

slzy hromadící se pod víčky a upřela pohled do tmy před sebou. *Co si probůh myslela?*

Její zármutek byl nezměrný. Stále truchlila za mrtvého, pro kterého právě plnila poslední přání. Odnést urnu k matce a dopis otci.

Nezačala nejlépe. Jenže jak měla zahájit hovor s někým, koho nezná? Navazování kontaktů nikdy nepatřilo mezi její silné stránky. Časem se tomu naučila, ale jeden pohled do těch černých, netečných očí ji vrátil o desítky let nazpět.

Tolik jí připomínal Simona. Nejdražšího člověka, jakého kdy měla. To téma pro ni bylo stále příliš bolestné. Tohle všechno byl strašně špatný nápad.

Náhle se rozsvítilo ještě druhé vchodové světlo a dveře se znovu otevřely.

„Koukejte se zvednout a táhněte od mého prahu, ženská!“ Vzal ji hrubě za loket, vytáhl ji na nohy a táhl ji pryč po prašné cestě.

„Jde o vašeho syna!“ dostala ze sebe s námahou.

Muž ustal v pohybu. „Nemám syna! A teď vypadněte,“ nemilosrdně ji popostrčil, aby se jí zbavil.

„Je mrtvý,“ zašeptala Olivie zoufale. „Plním jeho poslední vůli.“

Zkameněl a při tom ji němě pozoroval.

Když nic neříkal, natáhla k němu ruku s vypolstrovaným kufříkem. „Chtěl zpátky domů,“ zlomil se jí hlas. Civěli na sebe, až to bylo Olivii krajně nepříjemné. Vzpomněla si na dopis. Zašmátrala v kapse kabátku a podala mu pomačkanou obálku.

Henderson jí nevrle vytrhl psaní z ruky. Roztrhl obálku a nastavil papír pod záři venkovní lucerny. Olivie neviděla výraz v jeho tváři, ale podle řeči jeho těla naznala, že se

mu obsah pranic nelíbil. Pak list v pravé pěsti zmuchlal a zahodil ho do křoví.

„To má být nějaký špatný žert?“ Jeho zlověstný hlas rezonoval hluboko pod její kůží, dokud ji celou nerozechvěl.

Kousla se strachy do spodního rtu a bázně zavrtěla hlavou.

Henderson napřáhl paži s vytrčeným ukazováčkem směrem k hlavní bráně. „Odejděte! Nebo na vás pustím psy!“

Trhla sebou a sevřela malý kufřík křečovitě na prsou. Pochopila, že ať bylo v dopise napsáno cokoli, ten muž před ní popřel skutečnost, že je jeho syn mrtvý. Nevěřicně pootevřela pusku a ublíženě na něj koukala. Takhle si příchod do Cottage Bay rozhodně nepředstavovala. *Nezměnil se. Jeho arogantní tón zůstal i po tolika letech stejný.*

Déle neotálela. S takovým bezcitným člověkem nechtěla ztrácet drahocenný čas. Obrátila se k němu zády a rychlými kroky uháněla do pokročilého večera.

PÁTEK 8. 10. 1971

Olivie

Druhý den zašla na místní hřbitov. Vyhledala faráře, aby zjistila, kde leží hrob Simonovy matky. Doufala, že alespoň on jí povolí uložit urnu do hrobu.

Slunce se schovávalo v oparu husté ranní mlhy, která byla pro tuto roční dobu typická. Procházeli se po rovinném rozlehlém pozemku a on jí naslouchal.

„Jsem velice zarmoucen tou smutnou zprávou, ale i přese všechno vás musím zklamat, slečno Flemingová. Potřebujete povolení od majitele,“ odpověděl jí kostnatý farář zadumaně. Sklopil plešatou hlavu se stařeckými fleky a přitiskl bříska prstů k sobě.

Připomínal jí smrtku. Byl vyzáblý, tváře se mu propadaly a v kontrastu s černým rouchem vypadal nelidsky sinalý. *Hodně se změnil a zestárl.*

„To nepřipadá v úvahu. Tam už nikdy nevkročím!“ zakroutila bruneta divoce hlavou, až jí konečky jejích přirozených loken břinkly o tváře. Ještě teď jí ze včerejšího představení běhal mráz po zádech. „Ten Henderson je nesnesitelný!“ utrousila.

Farář Marcus šel kousek před ní po úzkém chodníčku. V půlce kroku se zastavil a při disharmonii skřípavých tonů kamíneků, které dřely o sebe, se k ní otočil.

Olivie měla co dělat, aby do něj nenarazila.

„Zajděte si na úřad. Ukažte jim úmrtní list a poslední vůli Simona Hendersona. Díky tomu byste mohla dostat povolení, se kterým bych vám už hrobku otevřel.

Možná vás to bude stát malý poplatek, ale nic jiného mě nenapadá.“

Vděčně se na starého pána pousmála.

Farář pokýval hlavou a pak se vyhublou dlaní pokřižoval: „Simon byl dobrý hoch. Je nespravedlivé, že si Pán k sobě povolal takové dvě dobré duše předčasně. Nechal tady toho nesprávného Hendersona.“

Úsměv jí ztuhl na rtech, vystřídal ho neskrývaný údiv. Taková slova od duchovního neočekávala. Že by utrousila příliš nevhodnou poznámku ohledně pana Hendersona?

Povzdechl si a pokračoval: „Dávejte si pozor, s kým budete na úřadě mluvit. Vyhledejte paní Wesminsterovou, na tu je spolehnutí. Je to starší dáma v letech. Henderson je mazaný právník a zneužívá lidské důvěřivosti. Hlavně té ženské.“ Farář si odkašlal, jako by chtěl zastříť svoje slova.

„Kdybyste zašla za kýmkoliv jiným, ještě byste ani nevytáhla paty z úřadu a už by ho informovali. Všichni se můžou přetrhnout, aby získali jeho přízeň. Předcházejí si ho jen proto, že si myslí, že jim Henderson také vyjde vstříc, kdyby potřebovali službičku. Pokrytci.“ Prsty sevřel kříž visící mu na prsou. „Henderson za posledních dvacet let svůj majetek minimálně ztrojnásobil. Skoupil, co se dalo. Patří mu více než polovina města a pozemků kolem něj. Není to tu takové jako kdysi.“

Věnoval jí smutný pohled. „Ale ať jen nehaním, oficiálně přispívá na malý klášter pro sirotky, ale Bůh ví, kam ty peníze jdou. Ta budova vypadá odpudivě.“

Olivie sklopila hlavu a schovala krk mezi ramena. Mezi štěrkem se snažily zakořenit úponky býlí, aby se uchytily dřív, než přijde zima, a mohly se příští rok zase o kus rozrůst, přesně jako Henderson. K přirovnání použila fará-

řova slova. Henderson se stal pro Bridgewater vznešeným plevellem.

„Nejvíce mě drásá, že ani z mrtvých nemá respekt. Haní jméno své první ženy. Chudák, určitě se obrací v hrobě.“

Vytřeštila na něj oči. Rozhovor jí začal být nepříjemný a starý farář to vytušil.

„Omlouvám se za svá rouhačská slova, slečno Flemingová, ale zdá se, že vy mému rozhořčení rozumíte. Neporušil jsem žádná pravidla mlčenlivosti, nebojte. Jen jsem vám udělal malé kázání a varování. Držte se od toho nedobrého člověka dál! Bůh vám žehnej, protože cesty Páně jsou nevyzpytatelné.“

* * *

Když došla na radnici, bylo už po zavírací době. „Krucinál!“ zaklela a naposledy zalomcovala klikou, která ji studila v dlaní. Odhrnula párající se lem pravého rukávu. Odřené náramkové hodinky ukazovaly tři čtvrtě na jednu. *Dneska je pátek! Měli otevřeno jen do dvanácti! Taková smůla! Musím tu strávit celý víkend.* I přesto, že byla teple oblečená, zachvěla se.

Vrátila se proto do malého penzionu za hranicí města, kde si protáhla nedobrovolně svůj pobyt. Jednalo se spíš o malou chaloupku na útesech, s výhledem na moře. Stará shrbená paní nabízela ubytování se snídaní v jednom podkrovním pokojíku, který nepoužívala. Důchodkyni potěšilo, když ji Olivie požádala o prodloužení pobytu na celý víkend. Očividně tolik hostů neměla, proto Olivie přijala i její pozvání na odpolední čaj. Nejenže ji neuměla odmítnout, ale tajně doufala, že by se mohla dozvědět něco o Hendersonovi.

SOBOTA 9. 10. 1971

Olivie

Zašlý terakotově cihlový dům paní Dollwayové s doškovou střechou a bílými oprýskanými okny se nacházel na rozcestí. Olivie studovala ukazatel před sebou, na nohou měla o číslo větší prošlapané vycházkové boty. Jako kanárek zářila ve žlutém přšiplášti, oboje jí vypůjčila hostitelka. Vůbec nepomyslela, že by si tu vyrazila na túru. Přesto vypůjčené vybavení neodmítla. Nerada by podcenila zdejší klima.

Na začátku října teploty lehce poklesly, ale nejhorší bylo vlhko, které zalézalo úplně všude. Stejně tak přibývalo přeháněk, které se jen těžko předpovídaly. V jednu chvíli slunce svítilo a v té druhé se nebe z ničeho nic rozbřečelo. Cornwallské počasí se dalo přirovnat k ženské náladovosti, protože se proměňovalo úplně stejně. Ojedinele se vyskytla i bouřka, a to se Poseidon vždy předváděl. V takový nečas náctiletá Olivie milovala prchnout ven a z bezpečného úkrytu se dívat na rozbouřené moře. Ale v zimních měsících převažovalo nevlídné sychravo, takové šedivé dny by nejraději přeskočila rovnou na jaro.

Na zrelé tyči byly připevněné tři kovové směrovníky. První ukazoval doleva ke hřbitovu, prostřední na pláž a poslední k majáku.

Po obědě stejně neměla nic lepšího na práci, proto zvolila nejdelší cestu k majáku. Jinak by ji stařenka vypovídala díru do hlavy. Ještě nyní jí v podvědomí doznívala slova ze včerejšího čajového dýchánku. Dozvěděla se plno

povrchních klepů, které jí bohužel nic neříkaly. Dlouhé dvě hodiny nehnutě seděla, usrkávala Earl Grey s mlékem a s nádechem bergamotu a citrusů a jenom poslouchala.

„Cože jste tak bleďá, děvenko? Však nebojte, jeden víkend tady je jako měsíc v lázních Bath. Vaše kruhy pod očima do pondělka zmizí.“

Olivie jí oplatila vstřícnost nepatrným pozvednutím koutků.

„Kde jste byla včera večer? Dělal jsem si starosti. To víte, mám lehký spánek. Přišla jste na můj vkus dost pozdě.“

„V Cottage Bay, ale nedopadlo to podle očekávání.“

Hostitelka zkrabatila obličej, až vypadal jako zmučlaný papír. „Ať už máte s Hendersonem jakékoliv dočinění, pomáhej vám Bůh.“ Seschlou rukou ji popleskala po koleni a omluvila se, že si musí na chvíli odpočinout.

Olivie považovala její reakci za zvláštní, stejně jako tu farářovu. Doufala, že se stařenka rozpovídá právě o Hendersonovi, ale v tom se přepočítala. *No nic, v pondělí vše rychle vyřídím a vypadnu odsud.*

Cestička se klikatila mezi trsy nažloutlé trávy a necelou míli terén lehce stoupal. Olivie monstrózní konstrukce majáků milovala. Bylo na nich něco neobyčejného a tajemného. A také jí připomínaly sebe samu. Stály na hraně útesu, nad propastí úplně samy. Nebo na pokraji nekončných hlubin vod oceánu. Nikdo je nechránil a nemilosrdné počasí je lynčovalo ze všech stran. Tak jako osud ji.

Chtěla se podívat, jestli na kovových dveřích jsou ještě vyryty jejich iniciály. Simonovy a její. Přála si je znovu vidět, přejet po nich prsty. Scházeli se tajně. Vytratila se každé druhé odpoledne, tenkrát v jejím nezatíženém dětství. Simon na ni pokaždé čekal. Vždy ukradl něco

sladkého v kuchyni a podělil se s ní o úlovek. Pyšný na to, že ji může alespoň trochu rozmazlovat. Protože věděl, že její rodina neměla peníze na sladkosti. Jednou ji vzal právě tam, k majáku. Celé odpoledne si hráli nahoře ve věži na námořníky a sirény.

Zalila ji vlna tepla, když si vybavovala nevinné skotačení. Simon se stal jejím jediným kamarádem, i když ne na dlouho. Olivii bylo třináct a jemu sotva deset, ale už ji převyšoval o dva palce, a i přesto, že byl mladší, kuráže a rozumu měl na rozdávání.

Jakmile vystoupila na úpatí, rozevřel se před ní nádherný výhled. Upažila a zhluboka vdechla nostalgii. Vzduch byl prosycen solí, která ji štípala v otevřených ranách z dětství. Silný boční vítr foukající od moře ve volném prostranství ještě zesílil.

Strmá skaliska s lehce zvlněným mořem nechala po své levici. Přes okraj se nenakláněla. Netrpěla strachem z výšek, ale při pohledu na obrovské, špičaté balvany pod sebou, o které se tříštily vlny, pokaždé znejistěla.

Po její pravici se podél pobřeží táhl dřevěný plot obrostlý divokým houštím a maliním. Byl to pozemek patřící ke Cottage Bay. Olivie spatřila velkou dřevěnou bránu. Za ní sledovala ohraničená jednotlivá menší pole, nepravidelně uspořádané kostky lánu mizící do vnitrozemí. Tam někde tušila malé šedivé stavení. Tak dvě tři míle daleko, tipovala.

U bran mezi plání se nerovnoměrně tyčily staleté duby, které postupně přibývaly a tvořily několik prořídých remízků. To byla jediná stromová vegetace široko daleko. Netypické, přesto se tu stromům a houštinám dařilo.

Tady v tomto místě se Olivii líbilo nejvíce. Jedinečný přímočarý výhled, mezi plotem a svažujícími se skalisky,

na malou kamennou vížku. Jenže člověk se nesměl nechat ošálit zrakem. Dolů k majáku zbýval ještě pěkný kus cesty.

Seběhla po stráni a po rovině dál běžela setrvačností. Vlhký studený vítr ji příjemně bičoval do tváří, čechral vlasy a plíce plnil čerstvým vzduchem. Po chvíli zpomalila a svižně došla až k majáku, velkému a majestátnímu stavení.

Šťastně se položila do trávy. Lapala po dechu, potila se, ale byla spokojená. Připadala si jaksi lehčí a svěžejší. Tenhle pocit blaha jí chyběl. Mžourala na mraky honící se po obloze a zkoumala jejich tvary a opět pomyslela na Simona. Slzy jí stoupily do očí; nepotlačila je. Nechala vyprázdnit slzné kanálky a cítila při tom podivnou úlevu a prázdnotu. *Na čem v životě vlastně záleží? Proč se za něčím honím, když je stejně všechno pomíjivé a konečné? Co po nás zůstane? Nakonec je stejně všechno úplně zbytečné? I já jsem zbytečná...*

Z ničeho nic jí k uším zavál vítr koňské zaržání. Polekaně se posadila a otočila se po zvuku. Někdo se k ní blížil na koni. Vyhoupla se na nohy.

Nečekaný host mezitím docválal až k ní.

Hrklo v ní. Poznala ho. David Henderson.

Jezdec kroužil kolem ní v malých kruzích a upřeně ji sledoval.

Obezřetná Olivie se s ním rychle otáčela v kole, dokud se jí nezamotala hlava. Klesla na všechny čtyři a čekala, než se jí ustálí vidění.

Nevítaný návštěvník neřekl ani slovo. Pobídl svého oře a odcválal opět pryč.

Co to sakra bylo? Varování? Celá zmatená se snažila pochopit, proč se tak Simonův otec chová. Jediné, čím si byla jistá, bylo to, že jí nahání nevýslovný strach.

To v ní probudilo dávno pohřbené vzpomínky na děsivou minulost. Všechno se smrsklo do hrůzné temné šmouhy výjevů z posledních dnů, než odtud tenkrát utekla. Proč se vracela? Tohle nezvládne. Proč to po ní vůbec Simon chtěl? Kdyby se mu svěřila, určitě by to po ní nežádal, ale nikdy nenašla odvahu. Bylo to příliš osobní. Příliš bolestivé. Příliš pohoršující.

Návrat do minulosti byl hodně špatný nápad. Už s prvním krokem při vystupování z vlaku v ní panovalo napětí. Naivně si myslela, že tu stráví maximálně pár hodin. Šeredně se zmýlila. Každý kout této zpropadené části světa v ní budil představy z dávných dob. A jednu takovou si nepřála vzkřísit vůbec. *Pošetilá hloupá huso!*

Všechno korunovalo ještě to nepřátelské uvítání. Myslí se jí náhle mihl obličej muže s ostře řezanými čelistmi, vystouplou pihou uprostřed tváře a s kulatými obroučkami na nose. Rychle zamrkala, aby zahнала demony z minulosti.

Musí se ihned vrátit do Londýna! Jen co uloží urnu do hrobu.

PONDĚLÍ 11. 10. 1971

Olivie

„Tady je to povolení, otče Marcusi,“ zamávala Olivie dokumentem ve vzduchu, když se k němu blížila řadou lavic. Zarazila se, protože spatřila, že farář nestojí před oltářem sám, a sevřela úchop malého kufříku, který táhla s sebou. Tlumeně se dohadoval s jiným mužem, kterého záhy poznala. *Musí být ten nesnesitelný člověk úplně všude? Prokoukl mě. Bylo mu jasné, co se chystám udělat? Vidí mi až do žaludku.*

Henderson se otočil a zpražil ji nelítostným pohledem. Olivii se postavily chloupky v zátylku, přesto na něj zůstala zírat. Poprvé si ho mohla alespoň letmo prohlédnout. Převyšoval Olivii o dobré tři palce. Na vlasech mu seděl vycházkový klobouk a jeho postavu zahaloval tmavohnědý plášť sahající do půli lýtek. *Nejspíš přišel pěšky,* usoudila z jeho bahnem obalených bot.

Zachmuřil husté, pravidelné obočí a změřil si ji od konečků vlasů až po malé podpatky ošoupaných polobotek.

V ten moment se před ním cítila jako nahá a zranitelná. Přála si být šnekem, aby se mohla schovat do své ulity a přečkat v ní, než nebezpečí pomine. Mimovolně ustoupila o krok dozadu. *Proč mu ukazuju, že se ho tolik bojím?* Kousla se do vnitřní strany tváří.

Henderson se uklonil faráři na rozloučenou a protáhl se kolem ní.

Olivie se přistihla, že zadržela dech, když ji míjel. Jako by se prostorný klenutý strop náhle řítíl střemhlav dolů

a gotické stěny se starými vybledlými freskami světců se nepříjemně přiblížily. Jakmile se znova nadechla, stísněný pocit pominul, když nasála závan příjemné, lehce kořeněné vůně.

„Vy jste si to teda uměla naplánovat, slečno Flemingová. Nevhodnější okamžik jste si vybrat nemohla,“ pokáral ji otec Marcus. Přešel k Olivii a zkrabatil čelo starostmi. „Pan Henderson mi výslovně zakázal vás pustit k jejich rodinné hrobce. Pokud nařízení porušíte, mám na vás zavolat policii za neoprávněné vniknutí na soukromý pozemek a poškození cizího majetku.“

„Ale já přece nechci nic poničit. Mám tady tu listinu, podívejte. Černé na bílém!“ pocítila nespravedlnost. „Simon si to přál! Jeho vlastní syn! Copak nemá ten mizera ani krapet porozumění?“ hlesla zoufale.

„No tak, mé dítě. Prostě je jenom opatrný. Toť vše.“ Poplácal ji neobratně po rameni.

On se ho zastává? Ale jak to? To se bojí, že by ho někde poslouchal? Vždyť posledně byl proti němu tolik zaujatý!

Olivie se zachvěla při farářově dotyku. Jako kdyby na ni sahala smrt. Kolik už mu vůbec mohlo být? Přes sedmdesát určitě.

„To jako že mi nevěří? A proč, proboha?“

„Nerouhejte se, mé dítě,“ Marcus se pokřižoval. „Myslí si, že jste podvodnice.“

„Tak ať si to všechno ověří, když je právník! Mám tady s sebou všechny dokumenty, podívejte.“ Začala je urputně vytahovat z tašky a třepetala jimi faráři před obličejem.

„Já vám věřím, mé dítě.“ Stáhl její ruku dolů, aby na ni opět viděl. „Zase to všechno zastrčte, ať nic nepoztrácíte, a uklidněte se. Skutečnost, že vás Henderson podezírá, nezměníte.“

„Ale z čeho mě podezírám?“ utrhla se na něj, celá netrpělivá a frustrovaná. Proč si nemůže úkol z poslední vůle rychle odbýt a vypadnout?

„Jak bych to jen slušně vyjádřil? Řekněme, že už má jisté zkušenosti s ženami vašeho věku.“ Spojil bříška prstů do stříšky a opřel si je o ústa.

Co tím zpropadeně myslí?

Podrážděně si odfrkla. „Henderson nevypadá na to, že by se o něj ženy přetahovaly.“ Zkusila si představit jeho dotek na své kůži a zachvěla se nelibostí.

Farář Marcus si taktně odkašlal. „Žije sám, ale to neznamená, že žije v celibátu.“

Olivie se zamračila, vyvedená z míry farářovými otevřenými slovy, která se jí pramálo líbila. „Ale proč bych mu měla lhát? Co bych z toho měla?“ nevzdávala se. Snažila se pochopit Hendersonovo chování.

Farář byl velmi vstřícný, přesto vycítila, že mu dochází trpělivost. Svěsil ruce podél těla. „Možná si myslí, že ho budete vydírat, nebo co já vím. Po jeho zkušenostech není divu.“

Žena si dřepa na tvrdou kostelní lavici, vedle sebe položila kufřík s urnou a složila si obličej do dlaní. Neměla chuť se hádat. Snažila se vymyslet, co by měla udělat. V gotickém kostelíku se rozhostilo ticho. Ani jeden z nich dlouho nic neříkal. Nakonec duchovní protrhl hráz mlčení.

„Víte, že mi nic neulehčujete, slečno Flemingová?“

Vzhlédla s předzvěstí něčeho dobrého.

„Slíbíte mi, že budete mlčet a hned, jak to bude možné, odjedete z města?“

Olivie opatrně přikývla.

„Přijďte zítra ráno. Od sedmi bude hrobka odemčená. Kdyby něco, tak jste zneužila mé dobroty a ukradla jste mi

dneska klíč,“ řekl zastřeným a unaveným hlasem. „Snad vás ten ničema nedopadne dřív, než odjedete z města.“

Na tváři se jí rozzářil úsměv a na stranách se objevily dva dolíčky. *On mi pomůže!* Dokázala si prosadit svou. První dobrá zpráva po tolika týdnech. Nezklame Simona. „Zmizím prvním vlakem do Londýna, slibuju. Ještě dnes si koupím místenku. Děkuji, otče Marcusi.“

Farář jí věnoval zvláštní pohled. „Poslední vůle by se vždy měla splnit, aby duše našla klid.“

ÚTERÝ 12. 10. 1971

Olivie

Šla tiše v šeru, tak typickém pro podzimní anglické ráno, uličkami mezi hroby a v náručí držela urnu se Simonovým popelem, společně s nafialovělým keříčkem. Štěrkové kamínky protestovaly pod jejími kroky a vždycky vyhloubily pod podpatkem malou jamku.

Hodiny na kostelní věži odbily půl osmé. Přidala do kroku, aby stihla vlak. Do Bridgewater jezdil pouze čtyřikrát denně a ten její odjížděl už za čtyřicet pět minut. Malou cestovní tašku si zamkla na nádraží do skříňky, aby se s ní nemusela vláčet. Cítila úlevu, protože splní, o co ji Simon nepřímou požádal.

Už si myslela, jak všechno rychle vyřídila. Vsadila urnu do odemčené kamenné hrobky. Zavřela dvířka a naposledy se s ním rozloučila krátkou modlitbou. Jako malou památku zasadila na okraj jejich rodinného rovu čerstvý vřes, koupený brzo ráno v nedalekém květinářství vedle železniční zastávky.

Bylo jí jedno, že se rostlinou usvědčí. Až to Henderson uvidí, bude už na míle daleko a nikdy se nevrátí. Tím jednou provždy pohrbí i své trýznivé vzpomínky z dětství a v Londýně začne znovu. Nepatrně se usmála, pokřivovala se a strčila ruce špinavé od hlíny do kapes.

Vracela se přes rozlehlý, zarostlý hřbitov a koukala po náhrobcích. Míjela nespočet zapomenutých hrobů, ale jeden ji přiměl se k němu vrátit. Kámen porostlý břečťanem málem nepoznala. Jen malá soška holubice seděla na

okraji kamene. Jedna ze dvou malých žulových sošek; tu druhou kdysi ukradla.

Přistoupila k němu a zadržela dech. Rukou odtrhla popínavou rostlinu, odhalila skoro vybledlé nápisy. Najednou ji popadl vztek. Oběma rukama se pustila do škubání a očisty zašlého kamene. Uchvátila ji nová, silnější, hlubší a mnohem starší vlna nahromaděného bolu. Sahala až do jejího dospívání – a drala se nekontrolovatelně na povrch. Zcela nečekaně. Neohlášeně.

Od Simonovy smrti se její psychika naklonila přes okraj. Emoce s ní cloumaly, často neměla daleko k pláči. Uvnitř cítila neustálý neklid. Noci probděla a byla přecitlivělá. A tak nebylo divu, že se teď v jakémsi polodivokém stavu vrhla na náhrobek, který pro ni tolik znamenal.

Rozedřela si dlaně o pružné šlahouny, které nedokázala přetrhnout. Beznadějně jimi škubala a u toho vydávala hučivé zvuky. Slzy se jí rozkutálely po tvářích. Pak klesla na kolena a špinavými dlaněmi si zakryla obličej. Hořce bědovala. Hrob její rodiny ji připravil o veškerou zbylou rozvahu.

Popotáhla a hřbetem ruky si otřela nudit. Vysmrkala se. Najednou zpozorněla, pomalu zdvihla hlavu. Měla zvláštní pocit, jako by ji někdo pozoroval. Rozhlédla se a rozmazaně spatřila vysokou postavu s kloboukem a dlouhým pláštěm. Přes dvě uličky vedle ji pohledem probodával David Henderson.

Vylekala se. Zazmatkovala. Neobratně se postavila a rychlou chůzí, jak jen jí polobotky s podpatkem dovolily, se vzdalovala od pomníku.

Henderson se také dal do pohybu. Ve vedlejší uličce ji předháněl.

Olivie se rozeběhla. Několikrát zabočila na opačnou stranu, než kráčela mužská postava. Seběhla z cesty, aby nedělala hluk. Když se otočila, za sebou ho nespatriila.

Zastavila a těžce oddychovala. Trochu se jí ulevilo. Setřásla ho. Jenže si uvědomila, že sama ztratila orientaci. Setřela si obličej rukávem, přitiskla prsty na spánky a přemýšlela. Co když běžel jinou cestou a nadběhl jí? Zapátrala očima po kostelu, aby podle něj mohla určit svou polohu.

Otočila se a najednou ji někdo zachytil za ramena, aby zabránil nárazu. Olivie hrůzou vyjekla a zůstala stát jako přimrazená. Zahleděla se do jeho nepřátelských šedivých očí.

Henderson ji zaskočil. Znásobil sevření, drtil jí paže a silně s ní zatřásl.

„To bolí! Nechte mě,“ žadonila.

„Porušila jste můj výslovný zákaz!“ zasyčel nenávislně. „Vlezla jste, kam nemáte!“

„Jen jsem splnila Simonovo poslední přání,“ bránila se. Henderson v ní rozdmýchal neklid a strach.

„Varoval jsem vás. Vy malá vlezlá čubko!“

Srdeční rytmus se jí zrychlil. „Jak se opovažujete? Hlavně že vy jste svatý. Bože, vy, vy necitelný hovado!“ vyplivla slova s jedovatostí, která jí nebyla vlastní. Takhle ji ještě nikdo nikdy nenazval. Jen jednou. Kdysi dávno.

„Ještě jedno neuposlechnutí nebo nejapná poznámka a vaše chování bude mít dohru!“

„Planými výhrůžkami mě nezastrašíte. Myslíte si, že můžete cokoli? Ale v tom se pletete. Nemůžete mi udělat vůbec nic. Až na jednu věc, shnijte v tom svém pozlátku.“

Chtěla zranit jeho ego. Nejspíš se jí to povedlo, protože železné sevření povolilo. V Olivii vybuchla nálož

adrenalinu. Hrud' se jí začala rychle vzdouvat. Nepoznávala se. Kde se v ní vzalo tolik nevraživosti?

Vymanila se z jeho blízkosti a couvala do bezpečné vzdálenosti minimálně dvou natažených paží. Začaly se jí třást končetiny. Potřebovala si sednout, aby se uklidnila. Rozhlédla se po nějaké lavičce.

„Kdo k čertu jste a co jste dělala tamhle?“ ukázal na zapomenutý náhrobek.

Ta otázka ji vtáhla jako vodní vír zpátky do nejtemnější části minulosti. Její zoufalé hrabání, už nejenom u rodinného hrobu, ale i jednoho zapomenutého. Bez náhrobku. Znovu jí tělem projela nervová vlna. Kolena ji více neunesla a ona se sesunula k zemi. Lepší studená a vlhká zem, než aby omdlela úplně.

Schoulila se do klubíčka a nohy si přitáhla těsně k bradě, aby se utišila. Tato poloha jí obvykle pomáhala překonat nejtěžší fázi panických ataků. Bylo jí naprosto ukradené, jestli na ni Henderson civí a co si myslí. Ona se teď v první řadě musela vzpamatovat.

Chvíli bylo ticho. Pozorovala pravidelně zastřižený hřbitovní trávník. Viděla, jak se ranní mlha pomalu zvedá. Soustředila se na svůj dech. Hlavně pomalu. Dlouhý nádech a výdech. Pára jí stoupala v malých obláčkách od úst. Sukně a sako nasákly vlhkost zeleného porostu. Tu ve svém zorném poli postřehla cizí kolena.

„Vstávejte. Když budete dál ležet na té studené zemi, prochladnete a dostanete zápal plic.“

Olivii bylo všechno jedno. „Nechte mě,“ zašeptala. „Mně už je všechno fuk,“ pevně semkla víčka k sobě. *Co se stará? Proč mu najednou záleží, co by se mi mohlo stát?* Chtěla zapomenout. Nic necítit, oprostít se od té bolesti. Psychické i tělesné.